

Anerkendelse

I den ressourcetilgang, der bygger på resilience-tænkningen, er der en oplagt kobling til [Honneth](#) (2003) der over en lang periode har arbejdet med anerkendelse som en grundlæggende menneskelig motivation. Ifølge Honneth er det nødvendigt for alle mennesker at tilkæmpe sig anerkendelse for at kunne opfatte sig selv som et vellykket individ. Det er ikke muligt for os at se os selv som hele mennesker, hvis ikke vi opnår den nødvendige anerkendelse fra andre, fra den sociale omverden.

Anerkendelsens pædagogik handler om, hvordan vi hele tiden påvirker hinanden og skaber os selv og hinanden gennem de relationer, vi indgår i. Anerkendelse giver selvværd og identitet ved at vi bliver set, hørt og forstået. Anerkendelse ligger ikke kun i at rose den anden eller give denne ret. Anerkendelsen ligger i at give den anden person mulighed for at have sine egne opfattelser - og respektere dem. Den anerkendende relation indebærer, at man reelt er nysgerrig forhold til den anden parts intentioner i den sociale interaktion. Dette står i modsætning til, at man tolker den andens handlinger og intentioner ved at "putte dem ned i en bestemt kasse", som man har i forvejen. Vi skal med åbenhed prøve at sætte os ind i og forstå den andens erfaringsbaggrund ([Bae 1999](#)).

Den anerkendende relation er baseret på ligestilling. En relation kan således ikke blive anerkendende, hvis den ene part i relationen opfatter sig som mere eller mindre værd end den anden. Den anerkendende relation er et ideal, man bør stræbe efter at realisere. Den anerkendende relation er en værdi i sig selv, fordi den indebærer, at man oplever kvaliteter i den sociale relation så som: tillid, selvstændighed, tolerance og medmenneskelig respekt. Anerkendelse udøves således gennem dimensioner som forståelse og indlevelse, åbenhed, indbyrdes bekræftelse og selvrefleksion.

- [< Resilience](#)
- [Op](#)
- [Livslang læring og anerkendelse af realkompetence >](#)

<https://daghojskoler.dk/anerkendelse-0>

www.daghojskoler.dk